

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Synopsis Magnalium Divi Josephi

Ignatius <a Sancto Francisco>

Leodii, 1684

Cap. 6. De Divi Iosephi Gloriâ secundùm utrumque, idest secundùm
corpus & animam.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38500

Synopsi

poterit esse beneficiis eius? me duxit
& reduxit sanum; pecuniam à Gabelo
ipfe recepit; uxorem ipse me habere fe-
cit, & demonem ab eà ipse compe-
scuit; gaudium parentibus eius fecit,
me ipsum à devoratione piscis eripuit,
te quoque videre fecit lumen Caeli, &
bonis omnibus per eum repleti sumus,
quid illi ad hæc poterimus dignum da-
re? sed peto te Pater mi ut roges eum
si forte dignabitur medietatem de omni-
bus que allata sunt assumere. Sic Pa-
ter Æternus Filio: Sic Filius Patri
de Divo Josepho, Comite, Tutela-
ri, Custode, Duce, Benefactore,
Nutricio in longo suo super terram
incolatu & peregrinatione. Fili, in-
quit Pater Æternus, quid dabimus
Viro isti Sancto qui venit tecum?
Pater, inquit Filius, quam merce-
dem dabimus ei? O qualis in hæc
Patris & Filii quasi dubitatione Divi
Josephi extasis! Ille (prosequitur Fi-
lius) Matrem me habere fecit, ille
me & illam à suspitione infamiae li-
beravit, in illum ex utero Matris
projectus sum, ille de ventre Matris
meæ factus est susceptor meus. Ille
me portavit in Ægyptum, & inde
repottavit. Ille me ab immani He-
rodus furore eripuit & Archelai præ-
servavit: Ille me triginta annorum
spatio in omnibus itineribus meis
duxit & reduxit: ille me de sudore
vultus sui, Matremque meam pa-
vit in innocentia cordis sui, &c.
Quid illi ad hæc poterimus dignum
dare? Nonne utique quod uterque
Tobias Raphaeli, hoc utique Pater
Æternus & Christus Divo Josepho
medietatem omnium bonorum: hoc
est ut ea omnia possit D. Josephus pro
nobis per authoritatem, quod Deus
ipse per potestatem.

CAPUT VI.

De Divi Josephi gloria secun-
dum utrumque, idest secun-
dum corpus & animam.

PRIMAM esse Divi Josephi
post Beatissimam Deiparam
conjugem suam inter caeli-
tes fortem opinio est jam
dudum recepta, hodieque commu-
nissima fidelium, & merito: quid enim
clarius? quid certius positum illis quæ
supra, de ejus singulari prædestinatio-
ne, dignitate incomparabili, sanctifi-
catione in utero, usu rationis accele-
rato, & virtutibus quas ex his fonti-
bus, atque etiam ex consortio, exem-
plis, & instructionibus filii sui quoti-
dianis, & convictu cum eo & matre
necessè est profluxisse?

Huc mihi videtur Christus respe-
xisse, dum respondens Matri Jacobi
& Joannis Apostolorum suorum & fi-
liorum Zebedæi, petenti ab eo dexte-
ram ejus pro uno è liberis, sinistram
pro altero in regno suo, conversus ad
liberos dixit. *Sedere ad dexteram meam,
vel ad sinistram, non est meum dare vo-
bis, sed quibus paratum est à Patre meo,*
Matth. cap. 20. vers. 23. Quasi dice-
ret, occupata sunt jam quæ ambitis lo-
ca, & aliis data, iis scilicet quibus pa-
rata sunt ab æterno à Patre meo: me-
dius sæpè inaccessi Matrem inter & Pa-
trem, Mariam inter & Josephum, illa
jam dudum dexteram meam hic sini-
stram, quas petitis, occuparunt & tene-
runt viatores in terris, illis paratum
est & destinatum, ut easdem teneant
comprehensores in caelis.

Quemadmodum ergo in ordine en-
tium naturalium nonnulla sunt quæ
transcendentalia vocantur, quia scilicet
singularum excedunt seriem & per-
fectione categoriarum; ita in ordine
gratia nonnullæ reperiuntur creaturæ,
quæ propter eminentiam singularissi-
mam & incommunicabilem in gra-
tia, sunt extra omnem ordinem alia-
rum creaturarum: talis est primò
Christus homo ratione divinitatis cui
natura ejus humana hypostaticè unita
est:

est: talis est secundò incomparabilis ejus Mater ratione partus ejusdem Dei hominis: talis est tertio & ultimo incomparabilis quoque ejus Pater Divus Josephus ratione suæ paternitatis, sub quâ dæmoni abscondus est: quorum dignitates singularissimæ sunt & incommunicabiles, & idè constitunt unum ordinem alios omnes supergradientem, quem Theologi vocant ordinem hypostaticæ unionis: in quo ordine Divus Josephus, qui ultimum tenet locum, participavit excellenter plenitudinem Christi, singulariter plenitudinem Virginis, & eminenter plenitudinem aliorum Sanctorum: ut proindè tanquam ultimus primi ordinis alios excellentissimè & incomparabiliter superantis, sit adhuc excellentiori modo verus primus secundus, & ita de aliis quibuscumque aliorum ordinum subsequentiū: & sic de aliis.

IV. Legimus, & ita ut legimus constat, specula reperiri in rerum naturâ tam artificiosè elaborata; ut per reflexionem specierum, earumque ab unâ parte speculi ad alteram repercussionem, ter eandem prorsus faciem cui obijciuntur repræsentent, & simul ac semel tres vultus sibi similes, sibi omninò similes exhibeant, qui tamen in re non nisi unus est; arte hominis hæc in parte naturam imitante, quæ aliàs tres exhibuit in Cælo, Soles, qui tamen in re unicus erat: alii enim duo non erant nisi hujus imagines in nubibus claris & terribilibus expressæ, quæ veluti specula talia receperant veri Solis impressionem, ut illum repræsentarent ita perfectè, ut ipsæ Soles sicut & ille, viderentur.

V. Ista miracula naturæ trium facierum, & trium partium, umbra sunt & imago harum trium Sacrarum Personarum, JESUS, Maria & Joseph: namque JESUS solus est verus Sol Justitiæ: Maria & Joseph solùm illius imagines: ambo tamen de splendore virtutum & gratiarum illius veri Solis adè excellenter & perfectè participant, ut simul cum ipso faciant pareliam; appareant, inquam, ac si tres essent Justitiæ Soles.

VI. Et verò erant illæ tres personæ omni magnitudine creatâ majores, quip-

pè quæ tam ratione supereminentissimarum qualitatum & perfectionum suarum, quam ratione unionis inter se arctissimæ, & cui nulla unquam similis in creatis, tres cœlestis ac Divinæ Trinitatis Personæ cum perfectione mirabili repræsentabant: efficiebant, inquam, aliam Trinitatem in terris, cœlesti illi ac divinæ perfimilem, in quâ Maria Patris, Christus suam Filii, Josephus tertiam Spiritus sancti personam gerebat, & similitudinem quantum per creaturam potuit exhibebat: quam similitudinem multis prosequi possemus, nisi id factum esset à plurimis iisque gravissimis Authoribus, ad quos remittimus, ne toties actum iterum agamus.

VII. Illud tantùm restat ut huic creatæ Triadi, cui nomen Jesus, Maria, Josephus, cujus Anagramma aptissimum, significatissimum, ac verissimum, SIPHERIS, HOSAMA, VIVES: Hos versus appendamus, qui conspiciuntur in Sacello Ecclesiæ Parochialis Oppidi Couvinensis Patriæ ac Diocesis Leodiensis, sub sacro Carmeliticæ Scapularis Sodalitio erecto.

*Hic sociata suo colitur Regina marito:
Gaudet cum Joseph Sponsa Maria coli,
Iungitur his IESVS, Triadem nam
perficit ipse:*

*Nec Monadem tollit, tres simul
unit Amor.*

*Quos Deus aeterni conjunxit federe
Amoris,*

*Dic prece vel cultu cur separaret
homo?*

*Trinus & unus Amans, hos tres sociavit
in unum,*

*Sic colis hic Triadem, sic colis &
Monadem.*

VIII. Objicies 1. Corinth. cap. 12. *Posuit Deus in Ecclesia primum Apostolos. Qui propterea Apocalypsis cap. 21. Fundamenta Ecclesiæ, vocantur. Item ad Ephes. cap. 1. dicit Apostolus. Secundum divitias gratiæ ejus, quæ superabundavit in nobis, idest Apollolis: Ex quo, inquit S. Thomas Aquinas in illum locum, apparet temeritas illorum, ut non dicam error, qui aliquos sanctos præsumunt comparare Apostolis in gratiæ & gloriâ, manifestè enim patet ex verbis istis, quod Apostoli habent gratiam majorem*

maiores quam alii Sancti post Christum & Virginem Matrem. Et infra hoc idem confirmat Doctor Angelicus ex eodem Apostolo dicente ad Roman. cap. 8. Nos ipsi primitas spiritus habentes, & Glossa explicante: Tempore prius, & ceteris abundantius, ex quibus iterum concludit. Temerarium est ergo aliquem Sanctum Apostolis comparare.

IX. Confirmatur, quia gratia novi Testamenti major est gratia veteris, ut constat, & ideo maximos, medios, & infimos unius, cum maximo, medio, & infimo alterius comparando, videntur, & omnino verum est, Sanctos novi Testamenti eos qui sunt antiqui excedere: Sed Apostoli sunt Principes & primi inter Sanctos novi Testamenti: excedunt ergo illi in perfectione & sanctitate Principes Sanctos veteris. Et ideo expressè Divus Thomas illos anteponit Moyse quæst. 12. de verit. art. 4. ad 5. & Abrahæ, Isaac & Jacob lect. 3. super epist. ad Rom. cap. 11. Sed Sanctus Ioseph pertinet ad vetus Testamentum, cum ante Christum mortuus sit, ergo Apostoli sunt majores illo.

X. Respondeo cum Gabriele de Sancta Mariâ Archiepiscopo & Duce Rhenensi in Concion. Adventual. super Missus est, serm. 7. & cum Patre Suarez in 3. part. quæst. 29. artic. 1. & 2. disp. 8. sect. 1. & 2. in hac comparatione probabiliter posse dici munus Apostolicum supremum quidem esse novi Testamenti, superari tamen multum à munere & ministerio Sancti Iosephi, quod est altioris ordinis & perfectioris, cum ministerium ipsius spectet ad unionem hypostaticam, ut dignitas Matris Dei: Apostolos itaque in ordine gratiæ gratis datæ, majoribus gratiis fuisse præditos, quia indiguerunt ad exercendum suum munus. Officium autem Divi Iosephi non pertinuit ad novum Testamentum, nec etiam propriè ad vetus, sed ad utriusque Authorem & Consummatorem Christum Dominum, lapidem utriusque angularem, qui fecit utraque unum.

XI. Et certè inquit idem Gabriel ibidem, munus ejus cum extulit supra omnes in actionibus vitæ activæ, quid

enim totâ vitâ gessit quod non proximè attingeret personam Christi Domini. Quemadmodum ergo peccatum eorum qui Christum crucifixerunt, ob Christi dignitatem in se immediatè læsam, fuit in suo genere maximum, utpote Deicidium, quo nihil horribilius, sic & pietas & beneficentia circa eundem fuerunt summi valoris, præsertim in Divo Iosepho, ut in Deiparâ, cum perfectissimam haberet cognitionem & fidem personæ Christi cui inserviebat, & pro quo laborabat, ac consequenter amorem consimilem, ex quo illi ea præstitit, quæ præstitisse diximus & omnibus nota sunt.

Neque solum in vitâ activâ excelluit D. Iosephus, sed & status ejus accommodatissimus fuit ad contemplationem: nam in matrimonio vovit virginitatem, & societas perfectissima sanctissimæ Conjugis maximè serviebat ad perfectionem Religionis & pietatis erga Deum: in quibus adde diuturnam ac continuam cum Christo conversationem, ex cujus ore toties audivit divina mysteria, & verba vitæ: & quam frequenter cum Christo filio suo oravit? Hæc ille Archiepiscopus Doctissimus, nec minus Religiosus & pius.

Roboratur nostra & hujus Archiepiscopi Doctissimi responsio: Nam lib. 8. Constitut. Apostolic. cap. 46. aliàs 52. dicunt omnes Apostoli se elegisse septem Diaconos. Ex quibus, inquit, est Beatus Martyr Stephanus, qui non minus quam nos Deum dilexit. Faciunt ergo hic Apostoli Divum Stephanum sibi æqualem in verâ Sanctitate, quæ in Dei dilectione consistit, quamvis esset inæqualis in munere: ergo non esset temerarium aut improbabile Stephanum Apostolis æquare in sanctitate: sed non esset præter rationem Divum Iosephum Sancto Stephano parificare, immò præferre, ergo &c. Nec quidquam vel in Scripturâ, vel in Sanctis Patribus invenio, quod huic asserto nostro repugnet: Generales enim locutiones Scripturæ aut Patrum, vel intelliguntur de totâ Ecclesiâ novi Testamenti, cujus gratiâ certo certius fuit major & amplior gratiâ veteris Testamenti, vel comparant Apostolos

Apostolos cum aliis Sanctis ordinariis; generalis autem modus loquendi non excludit speciale privilegium ob rationes speciales, quæ in Divo Josepho tales sunt quales nullæ in alio Sancto quantumvis magno.

XIV. Respondeo secundò, comparationem fieri cum illis solis qui eo tempore erant vel post futuri erant, ut ita sicut Apostoli acceperunt gratiam prius respectu istorum, ita etiam acceperint abundantius, non verò respectu aliorum, qui eos præcessere. Confirmatur hæc responsio, quia Apostoli prius per respectum ad illos qui eo tempore vivebant & post futuri erant, receperunt gratiam, & hi dependenter ab illis, non verò prius D. Josepho, prius Mariâ, prius Joanne Baptistâ, prius Eliâ, &c. nec hi dependenter ab Apostolis; Ergo non cum his facta est comparatio, sed cum illis sui temporis, vel postea futuris, qui dependenter ab illis acceperunt, scilicet per eorum orationes, merita, prædicationem, zelum, exempla, constantiam, ministerium, & miracula.

XV. Quoad censuram verò Divi Thomæ in objectione, Respondet Suarez loco citato non posse illam intelligi universaliter, tum propter verba illa Christi Domini de Joanne Baptista, *Inter natos mulierum non surrexit major Joanne Baptistâ*, & alia multa præclarissima quæ de illo habentur in Scripturâ, & apud Patres & Doctores; tum quia Ecclesia in Canone Missæ post Consecrationem ponit Divum Stephanum ante Divum Matthiam Apostolum. Tum denique etiam ex ipsius Divi Thomæ doctrinâ: ipse enim in cap. 3. Matthæi exponens verba illa: *Cujus non sum dignus solvere corrigiam calceamenti*; interrogat, *nunquid ergo majores Apostoli Joanne?* & Respondet, *non merito, sed officio novi Testamenti*, quod sumpsit ex Divo Anselmo in eundem locum, qui expressè dicit Joannem non esse minorem in Cælo quàm sint Apostoli, imò esse illis majorem: Ergo non potest D. Thomæ censura generaliter accipi: quod si aliquam admittant loca illa pro Apostolis allata restrictionem, non est cur temerarium aut improbable sit Sanctum Jose-

phum excipere, quia probabile est illum perfectiorem gratiam assecutum Joanne Baptistâ, quia constat munus Patris & nutricii Christi esse excellentius munere Præcursoris, majorem quæ ex convictu cum illo & sanctissimâ sponsâ habuisse opportunitatem, ac plures occasiones crescendi in gratiâ.

Sed instabis de Joanne Baptistâ asserit Christus disertè, quod inter natos mulierum non surrexit major illo, ergo Divus Josephus natus de muliere, est minor Joanne. Confirmatur ex D. Ambrosio serm. 64. ubi hæc habet: *Præcellit cunctis, eminet univertis, antecedit Prophetas, supergreditur Patriarchas, & quisquis de muliere est, inferior est Joanne.* Respondet primò, ex verbis Christi non sequi Divum Joannem Baptistam esse omnibus majorem, negat enim hic textus tantum dari aliquem Joanne majorem, non posse assignari aliquem illi parem, ut observant SS. Patres. *Non ceteris*, inquit D. Hieronymus in cum locum, *Prophetis & Patriarchis, cunctisque hominibus Joannem prætulit sed cuiuscumque de ceteris coæquavit*: & Divus Augustinus de quaest. ver. ac novi Testam. quaest. 26. *Non dixit Christus omnibus major est Joannes, sed nemo Prophetâ illo major est, hoc est æqualem habet, majorem non habet: Elias ergo par illi est, &c.* Et lib. 2. contra Adversarios legis & Prophet. cap. 7. *Potuerunt esse Prophetæ aliqui Joanni æquales, aliqui minores, nullus major propter sententiam Domini*, Divus Hilarius Arelatensis homil. 1. *Dicens Christus inter natos mulierum non surrexit major Joanne*, inquit, *non summis priorum, sed primis pronuntiavit æqualem: comparavit itaque perfectis, non prætulit.* Et Venerabilis Beda in Luc. cap. 7. *Non ceteris Prophetis & Patriarchis cunctisque hominibus Joannem prætulit, sed Joannem ceteris æquavit.*

Respondet secundò, hanc Christi XVII. assertionem, *Inter natos mulierum non surrexit major Joanne Baptistâ*, limitari per Lucam dicentem, *inter natos mulierum non surrexit major Prophetâ Joanne Baptistâ*: unde ex hoc non sequitur Divum Joannem Baptistam omnibus omnino Sanctis esse sanctiorem aut etiam æqualem, sed tantum, Prophe-

ram

tam esse cunctis Prophetis perspicacior-
rem: namque

*Ceteri tantum cecinere vatum
Corde prasago jubar effaturum,
Tu quidem mundi scelus auferentem
Indice prodis.*

XVIII. Dices Ecclesia in eodem Hymno
precedenti metro sequens assuit.

*Non fuit vasti spatium per orbis
Sanctior quisquam genitus Ioanne,
Qui nefas saceli meruit lavantem
Tingere lymphis.*

Propter hoc argumentum quod à
priori nihil differt, Respondeo tertio,
comparationem Sancti Præcursoris ut
& precedentem Beatorum Apostolo-
lorum cum cæteris Sanctis; intelligi
de illis qui non sunt extra omnem Or-
dinem Sanctorum: at Divus Iosephus
cum Sponsâ suâ est extra omnem or-
dinem aliorum, & constitutus cum il-
lâ in ordine unionis hypostaticæ cum
Christo; ergo non potest fieri compara-
tio cæterorum qui sunt in inferiori-
bus ordinibus cum illo.

XIX. Illustratur hæc Responsio exemplo:
verbi gratiâ si de Principe primæ Fami-
liæ alicujus regni quis diceret, illum
esse omnium istius regni Principum
primum, & nullum illo illustriorem:
per hoc non deberet intelligi aut in-
ferri ipsum esse Rege, Reginâ, aut Del-
phino aut Infantæ Regio Nobiliorem,
quia in similibus comparationibus Rex
& proles ejusque Pater & Mater ac con-
jux non veniunt in comparisonem
cum illis: sed intelligitur esse major
totius regni per comparisonem ad
alios Principes & nobiles cum quibus
benè potest comparari. Ita in hoc ca-
su Divus Ioannes Baptista (idem dic-
de Sanctis Apostolis) per comparatio-
nem ad omnes alios Sanctos, de quo-
rum ipse classe est, major omnibus esse
potest, aut saltem tantus ut nemo illo
major: sed ad Christû, B. Virginem, &
D. Iosephû qui sunt extra omnem com-
parationem, cum sint extra omnem a-
liorum ordinem, & constituent ordinem
seorsim, qui dicitur unionis hypostaticæ;
non ita est, nec sic prudenter explicari
comparatio potest, cum non sit cõparatio
nisi inter res que sunt ejusdem ordinis.

XX. Potest iterum probari magnitudo
Divi Iosephi in gloriâ supra omnes

coelites eo argumento quo Pater Dea-
ponte Ord. Cleric. Regul. Minor. in
sapiens. Salomon, cap. 10. num. 13.
hom. 22. ubi sic ille: Et meritò quidem
supra cæteros D. Iosephum elevat Deus
in cælis, qui in terris plus ei dedit
quàm omnes simul: Petrus ait Chri-
sto, *Ecce nos reliquimus omnia, & secuti
sumus te quid ergo erit nobis?* Matth. cap. 19.
num. 27. sed quid reliquerat Petrus?
Certè pauca, verum cum maximo af-
fectu: *Hunc*, inquit Origenes. *Affectû*
in Matth. *Deus ponderavit non censum,*
est enim minima cum fratre reliquit, sed
non minima estimata sunt apud Deum
*considerantem quoniam ex tanta plenitu-
dine dilectionis illa minima reliquerunt,*
ut etiam si multas habuissent possessiones
omnia reliquissent. Ita Origenes. *Affectû*
ergo Domino obtulit Petrus, & quia
hic magnus, etiam si illa minima in
se, maxima apud Deum; sic maxima,
ut propter illa principatum his in cælis
contulerit, juramento firmans quod in
regeneratione, cum sederit filius homi-
nis in sede majestatis suæ, & illi sessuri
sint cum eo in thronis: per quod ineffabilem
intellexit honorem, ineffabilem
gloriam; honorem enim & gloriam
ineffabilem significavit per Thronos
ait Chrysostomus sanctus homil. 6. in
Matthæum: *Cum ergo minima dans,*
si cum magno affectu Dei, sunt
maxima, & remunerantur ut maxima:
Et quia sic Petrus dedit sua quamvis
minima, Principatum meruit in terris,
& Thronum in Cælis: Ergo si aliquis
esset qui cum majori effectu non mini-
ma, sed maxima, sed propè infinitum
daret, nonne ex ratione is supra Pe-
trum? Atqui Divus Iosephus non na-
vigium, non rete, ut Petrus & Apo-
stoli, sed Virginem Sanctissimam, sed
Mariam Dei Genitricem, jure Divino
per matrimonium suum, sibi que dile-
ctissimam Deo dedit: Pende Mariam
si potes, & meritum scire poteris Divi
Iosephi ea se privantis propter Deum,
simul & gloriam: Sed quid plus ultra?
Theologorum est axioma, Deum pu-
nire citra, remunerari ultra condig-
num: Mensuram bonam, confertam,
coagitatam, & superfluentem dabunt in
scinum vestrum. Luc. cap. 6. num. 38.
Quod si hic est Dei mos, audi nunc
mirabile

„mirabile: id quod Divus Josephus de-
dit Deo, fuit Maria, Deus retribuit ul-
tra condignum, ultra datum abun-
danter, superfluentem; qualis ergo erit
hujus Sanctissimi Viri gloria? Profecto
si ultra datum sit pensitanda, erit utri-
que immensa. Hic sisto, quia quid ul-
tra addam non habeo. Hæc est istius
Authoris argumentatio.

XXI. Ultimam argumentum excessus
gloriæ Divi Josephi supra ceteros Bea-
tos sumitur ex eo quod probavimus
Capite precedenti, quod scilicet ipse
resurrexit & cum Christo Filio suo
ascenderit ad cælos, ibique sit in cor-
pore & animâ cum illo & sponsâ suâ,
non verò Joachim aut Anna, non Pe-
trus, non Paulus, non ipse Joannes
Baptista, cum horum Reliquiæ extant,
& reperiantur in terris, argumentum
est enim istud evidentissimum ipsum
pluris apud Filium esse quàm illi.

XXII. Dices alii etiam Sancti surrexerunt,
& corpore ac animâ cum Christo af-
cendente ascenderunt ad Cælos, er-
go sequeretur etiam ipsum Divum Jo-
annem Baptistam esse istis minorem:
sed hoc est falsum propter dictum
Christi, *Inter natos mulierum non sur-
rexit major Joanne Baptista*. Ergo & il-
lud unde sequitur. Respondeo obje-
ctionem habere aliquid appatentiæ:
verumtamen eâ ad trutinam adductâ
dico etiam per illam nostrum assertum
fulciri. Etenim nec nori sunt, nec Deus
voluit esse notos illos alios, qui etiam
surrexerunt, & cum eo ascenderunt in
cælos, in quibus nulla erat ratio du-
bitandi contra majoritatem notissi-
mam Divi Joannis Baptiste supra illos:
Sed cum potuisset formari dubium
pro eadem majoritate Sancti Joannis
Baptiste supra Divum Josephum, ideo
noluit Deus Joannem resurgere sicut
ille resurrexit, ut per hanc distinctio-
nem omninò evidentem tolleretur
istud dubium, & maneret certum, Di-
vum Josephum in gloriâ omnes Bea-
tos solâ Virgine uxore suâ exceptâ
superare.

XXIII. Itaque de illo dicendum verificari
quod de Joseph Antiquo, qui illius fi-
gura fuit, in typo dictum est Genes.
cap. 41. *Tulit Rex annulum de manu suâ
& dedit eum in manu ejus, & vestivit*

*stolâ byssinâ, & collo torquent auream cir-
cumposuit, & fecit ascendere super cur-
rum suum, clamante preconem ut ei omnes
genusflecterent.* Hæc fecit Rex Pharao
Josepho filio Jacob & Rachelis: idem
Deum fecisse Josepho nostro Patri
JESU & Mariæ Sponso quis infi-
ciabitur? Stola byssina cum torque au-
reâ, quâ donatus est antiquus Joseph
à Pharaone, designat specialem glo-
riam quâ donatus est ab æterno Cœli
Rege noster Joseph. Annulus aureus
quem Rex tulit de manu suâ, & dedit
in manu Josephi Pro-Regis Ægypti,
annulus signatorius erat, ut quâ ipse
vellet decerneret & obsignaret autho-
ritate Pharaonis. Sic Rex Æternus
annulum suum signatorium in pore-
state Divi Josephi posuit, ut quæcum-
que voluerit suis Clientibus concedat
& obsignet autoritate Dei. Fecit De-
nique Rex Pharao Josephum Pro-Re-
gem Ægypti ascendere super currum
suum, clamante preconem, ut ei omnes
genusflecterent: Hoc significabat Di-
vum Josephum per antiquum illum
figuratum, elevandum ad ordinem hy-
postaticæ unionis in quo Deus ipse
est: & in quo constitutus, non ab uno,
sed à tot preconibus, quot sunt ho-
die Doctores, Interpretes, Predicato-
res, tantus proclamatur, ut ei omnes
quotquot sunt de Regno Dei, tan-
quam illi inferiores genuflectere de-
beant. Sic respondet umbra corpori,
figura veritati.

Quare hoc argumentum concludo X XIV.
cum his versibus devoti cujusdam Poë-
tæ apud Isidorum Hisolanum in fronte
sui Operis de Sancto Josepho.

*Cum similibus similem deceat, nutuq;
superno*

*Virgo Parensq; Dei nupsit Alma Jo-
sephi*

*Collige quantus erat, merito quo vice-
vit omnes?*

*Et fuerit tantum dignus habere decus,
Ac natum curare Dei, Genitorq; vocari,*

*Complecti, & sacro sepius ore peti:
Et facile accipies ut primum Sponsa,
sequentem*

In superis Sponsus sic habet ille loci.

Quibus similia pangit alius recens X X V.
Poëta Gallus suo naturali cothurno
hoc modo.

Sff

Que

*Que le iour est heureux, celebre à l'univers,
 Auquel la Vierge Mere en la gloire enlevée,
 Des Celestes passant tous les Ordres divers
 Au degré le plus haut des Cieux est arrivée:
 C'est là je crois Ioseph: si nous avons icy
 Des choses de là haut quelque apparente trace
 Que votre Nourrison, & votre Eponse
 a esté,
 En un thrône aupres d'eux vous ont fait
 prendre place.*

CAPUT VII.

*An Aureola Divo Josepho
 tribuenda?*

- I. **A**UREOLAS tres communiter statuunt Theologi, nec plures nec pauciores: quarum prima est pro Martyribus: secunda pro Virginibus; tertia pro Doctoribus: Sunt enim tres pugnae insignes, sicut sunt tres praecipui salutis nostrae hostes; Caro, Mundus, Diabolus: & Aureola est singulare praemium singulari contra praenominatos hostes respondens victoriae. Et quamvis omnes contra eos pugnare debeant legitime si velint coronari, tamen ubi est praecellens ratio victoriae, ibi debetur specialis corona, quam Aureolam vocamus.
- II. In pugna quae est contra carnem, ille potissimum victoriam obtinet qui a delectationibus veneris, quae sunt praecipuae inter voluptates carnis, omnino abstinet: Atque ad hoc qui perpetuo virgines permanent, Aureolam donantur: ut colligitur ex Apocalypsi. cap. 14. ubi dicitur quod centum quadraginta quatuor millia qui empti sunt de terra, quia non sunt cum mulieribus coinquinati (Virgines enim permanent,) cantabant Canticum Deo, quod nemo alius cantare poterat.
- III. Objicies, ubi est maior difficultas in opere, ibi debetur majus praemium, & Aureola est propter majorem victo-

riam, quae sequitur ex majori pugna: Sed majorem sentiunt viduae difficultatem in abstinendo a voluptatibus veneris, quam virgines, ergo viduis potius quam virginibus assignandum esset istud aureolae genus. Probat minor ex Aristotele lib. 7. de Animalibus. cap. 1. tit. 4. ubi docet quod juvenes corruptae magis appetunt coitum propter rememorationem delectationis: & Divus Hieronymus in epist. ad Geruntiam de Monogamia dicit, quod quanto major est difficultas quorundam a voluptatibus abstinere, si abstinent, tanto majus est illorum praemium, & loquitur ibi in commendationem viduarum.

IV. Respondeo cum Divo Thomae in Supplemento quaest. 96. art. 5. ad 1. quod in continendo secundum aliquid majorem pugnam sustinent Virgines, & secundum aliquid Viduae: Virginibus enim concupiscentiam inflammant experiendi desiderium, quod ex quadam quasi curiositate procedit, quae etiam fit, ut homo libentius videat quae nunquam vidit: Et etiam quandoque ejus concupiscentiam auget aestimatio majoris delectationis quam sit secundum veritatem, & inconsideratio eorum incommodorum quae delectationem hujusmodi sequuntur: Et quantum ad hoc Viduae minorem sustinent pugnam: majorem autem propter delectationis memoriam.

V. Sed quidquid sit de quantitate & difficultate pugnae, hoc tamen certissimum est; quod perfectior est victoria Virginum quam Viduarum; perfectissimum enim genus victoriae est, & pulcherrimum nunquam hosti cessisse: Corona autem non debetur pugnae, sed victoriae.

VI. In pugnam verò quae est contra Mundum, illa est praecipua victoria, cum a mundo persecutionem usque ad mortem quis sustinet: unde & Martyribus, qui in ista pugnam victoriam obtinent, haec aureola retribuitur: Nam Apocalypsi. cap. 7. dicuntur *Amicti stolis albis, & palmae in manibus eorum:* Quod de Martyribus intelligendum: Nam additur, *Hi sunt qui venerunt ex magna tribulatione, & laverunt stolas*